

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **Ř. f. s. M. A. v. P.**, zastoupené advokátem JUDr. Petrem Kužvartem, se sídlem Za Zelenou liškou 967/B, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské nám. 6, 110 15 Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2001, č. j. 13436/01-32/O-314/01,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 25. 10. 2001, č. j. 13436/01-32/O-314/01, a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy - stavebního úřadu ze dne 9. 4. 2001, č. j. 133384/00/OUR/J/Hol, **se zrušují** a věc **se vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci na nákladech řízení částku 4 650 Kč, a to k rukám jeho zástupce JUDr. Petra Kužvarta ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva pro místní rozvoj, kterým bylo k žalobě některých účastníků správního řízení (P. P. a o., občanské sdružení A. p. ž. p., J. J., MUDr. T. J., E. H., J. H.) potvrzeno rozhodnutí odboru územního rozhodování Magistrátu hlavního města Prahy (stavebního úřadu) ze dne 9. 4. 2001, č. j. 133384/00/OUR/J/Hol, jímž bylo rozhodnuto o umístění stavby „Bytového domu včetně přípojek inženýrských sítí“ na pozemcích č. parc. 96 a 2026 kat. území P., při ulici p. V. v P. 4, a odvolání bylo zamítnuto. Odvolání P. G., správce farnosti s. M. A. v P., bylo zamítnuto jako nepřipustné podle ustanovení § 60 správního řádu.

Žalobkyně v obsáhlé žalobě především namítá, že byl zcela chybně určen okruh účastníků územního řízení, když nebyli přibráni mezující sousedé parcely č. 2026 včetně

žalobkyně, a cítí se tak být tzv. opomenutým účastníkem. Z předmětné dokumentace je totiž zřejmé, že v rámci napojování na inženýrské sítě (napojení přípojky silnoproudu) došlo k zásahu do pozemku č. 42 ve vlastnictví žalobkyně. Navíc, žalobkyně měla být účastníkem tohoto řízení i proto, že přímo sousedí s pozemkem č. 2026 a v tomto směru se odvolává na nálezy Ústavního soudu č. 96/2000 Sb. Dotčení užívání kostela a zvonice spatřuje žalobkyně v tom, že zamýšlená novostavba bude představovat dominantu v předmětném území, která zredukuje stávající význam kostela, a pravidelné zvonění ve zvonici může vést k budoucím sporům a konfliktům s obyvateli plánované stavby. Postupem stavebního úřadu i žalovaného tak bylo porušeno ustanovení § 34 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) a žalobkyně byla zbavena všech procesních práv. Již z tohoto důvodu proto navrhuje napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

Žalobkyně dále namítá, že odbor památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy se vyjádřil k věci závazným stanoviskem ze dne 11. 9. 2000, a to vydáním souhlasu bez stanovení podmínek, což odporuje ustanovení § 14 odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb. Navíc, tento orgán se k navrhovanému zásahu vyjádřil toliko z hlediska ochranného pásma Pražské památkové rezervace a zcela ignoroval zásah do areálu kostela s. M. A., tzn. rovněž do zapsané kulturní památky. Absence tohoto závazného stanoviska způsobuje nezákonnost finálního rozhodnutí. Nezákonnost spatřuje žalobkyně rovněž ve skutečnosti, že při vydání rozhodnutí chybělo stanovisko k zásahu do ochranného pásma Národní kulturní památky Vyšehrad.

Žaloba dále obsahuje následující žalobní body, brojící proti citovanému rozhodnutí správního orgánu I. stupně:

1) Návrh na umístění stavby podaný stavebníkem „S. s. e. a. Ing. a. P. S.“ nesplňuje povinné náležitosti ustanovení § 3 odst. 1 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona (dále jen „vyhláška č. 132/1998 Sb.“). Tak došlo k porušení § 4 odst. 1 vyhlášky č. 132/1998 Sb. a toto pochybení mělo reálný dopad do procesních práv účastníků.

2) Žalobkyně brojí proti neoprávněné dispozici s předmětem řízení, k čemuž dodává, že původně měly být stavbou dotčeny pozemky č. parc. 96, 94, 2026 a 2019 v kat. území P., a tento stav ještě trval v době prvního ústního jednání 29. 1. 2001. Následně, na základě nesouhlasu Úřadu městské části Praha 4, došlo k vypuštění přeložky kanalizace na pozemek parc. č. 94, přičemž vše nasvědčuje tomu, že tuto změnu předmětu řízení provedl stavební úřad a nikoliv stavebník (navrhovatel), který jediný má právo disponovat s návrhem; dále žalobkyně doplnila, že obeslání k opakovanému ústnímu jednání z 8. 2. 2001 již postrádalo pozemek č. parc. 94, ovšem bez nejmenšího vysvětlení a upozornění na změnu předmětu řízení. Účastníci proto při druhém obeslání byli zjevně v přesvědčení, že se návrh nezměnil a že se již znovu vyjadřovat nemusí. V této situaci však byl stále údajně dotčen pozemek č. parc. 2019 a až na ústním jednání dne 1. 3. 2001 byl tento pozemek vypuštěn. Ovšem i po tomto datu došlo k doplňování spisu přinejmenším o další doklad - vyjádření odboru výstavby Magistrátu hl. m. Prahy (dále v textu „MHMP“) z 6. 3. 2001 a účastníci a zřejmě ani dotčené orgány státní správy na tuto skutečnost nebyli upozorněni a nebyla jim dána možnost se před vydáním rozhodnutí k těmto podkladům vyjádřit.

3) I v jiných částech řízení došlo podle žalobkyně k upřesnění předmětu řízení ze strany stavebního úřadu, neboť jeho rozhodnutí odsouhlasilo a umístilo řešení stavby s jinou kapacitou parkovacích míst a podle žalobkyně se tak jedná o svévoli stavebního úřadu.

Rovněž tak výškové poměry byly údajně změněny a žalobkyně se domnívá, že rozhodnutí nemá napravovat vady a nepřesnosti žádosti resp. dokumentace. Proto tvrdí, že bylo disponováno s předmětem řízení ze strany stavebního úřadu a byla porušena dispoziční zásada.

4) Žalobkyně dále uvedla, že ve vyjádření Odboru životního prostředí (dále také „OŽP“) MHMP ze dne 29. 11. 2000 není pojednán krajinný ráz a zásah navrhované stavby do něj. OŽP tak pochybil, neboť součástí podkladů k územnímu řízení není podkladové rozhodnutí - souhlas či nesouhlas se zásahem do krajinného rázu ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů a pouhá existence stanoviska OŽP MHMP nepostačuje, protože dané stanovisko tuto otázku nezmiňuje. Souhlas se zásahem do krajinného rázu je na základě § 90 citovaného zákona vydáván ve správním řízení jako rozhodnutí, a to vždy, když je umísťována nebo povolována stavba, jíž by mohlo dojít ke snížení nebo změně krajinného rázu. Žalobkyně se dále vyjadřuje k povaze zásahu do krajinného rázu a shrnuje, že pojem krajinného rázu je nutno chápat nejen jako přírodní, ale i jako kulturní a historickou charakteristiku daného území, a domnívá se, že stavbou tohoto domu by došlo k zásahu, který by změnil či snížil krajinný ráz této oblasti. K tomuto závěrem uvedla, že stavební úřad je povinen přezkoumat formu a právní náležitosti podkladů, tedy i vyjádření dotčených orgánů, a to včetně existence a formální správnosti podkladových rozhodnutí. Již v průběhu územního řízení někteří účastníci namítali, že ve správním spise chybí určité podklady (zákresy), přičemž ani poté tyto doklady nebyly doplněny. Absence podkladového rozhodnutí vyvolává nezákonnost, která způsobuje i nezákonnost (a vadnost) finálního územního rozhodnutí, takže došlo k porušení § 12 odst. 2 označeného zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny a § 126 odst. 1 stavebního zákona. Nebyl zjištěn ani skutečný stav věci a došlo k porušení ustanovení § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1 správního řádu.

5) Došlo také údajně k nedodržení koeficientu zeleně stanoveného ve vyhlášce č. 32/1998 Sb. hl. m. Prahy, neboť pozemek parc. č. 96 je zčásti v ploše všeobecné obytné a zčásti čistě obytné, přičemž pro oba případy jsou stanoveny koeficienty zeleně; tento pozemek se však podle označeného územního rozhodnutí zastavuje zcela, a to bez jakékoliv zeleně. Stavba je předimenzovaná; na tom nic nemění ani zeleň umístěná na stavbě (na předzahrádkách, na terasách). V tom spatřuje žalobkyně rozpor s obecně závazným předpisem (vyhláškou č. 32/1998 Sb. hl. m. Prahy).

6) Žalobkyně rovněž namítá, že OPP MHMP se vyjadřoval k jiné dokumentaci (9/2000) než k té, která byla předložena k územnímu řízení (12/2000). Nebylo doloženo, že byly s OPP MHMP projednány změny předmětu řízení, což vyplývá i ze skutečnosti, že se tento orgán nevyjadřoval po 11. 9. 2000, z čehož je zřejmé, že se o nich nedozvěděl a nemohl se k nim před vydáním rozhodnutí vyjádřit. Tím bylo porušeno ustanovení § 126 stavebního zákona.

7) Účastníci územního řízení J. před správním orgánem vznesli námitky občanskoprávního charakteru ve smyslu sousedských imisí podle § 127 občanského zákoníku. U těchto námitok však měl stavební úřad postupovat podle § 137 odst. 3 a řízení přerušit, což však neučinil. Tímto pochybil, neboť náležitě nevyřídil námitky účastníků řízení, jak stanoví § 39 stavebního zákona.

8) Protizákonnost je dána rovněž tím, že nebyl předložen souhlas vlastníka stavebního pozemku; vlastník pozemku (zastoupený Odborem správy majetku MHMP) parc. č. 2026

se totiž vyjádřil dopisem z 30. 11. 2000 tak, že držitelem tohoto pozemku je obec; souhlas byl však dán pouze k umístění stavby na pozemku parc. č. 96 a navíc šlo pouze o souhlas mezujícího souseda, nikoliv vlastníka. „T“ jako správce komunikace dala k věci pouze koordinační vyjádření, jež má však pouze technický a organizační význam a nejedná se tudíž o souhlas. Tímto došlo k porušení § 38 stavebního zákona a účastníci byli informováni mylně, že snad v případě pozemku č. parc. 2026 jde o sousední nemovitost.

9) Žalobkyně namítá, že jeden z účastníků řízení zemřel, přičemž stavební úřad přibral do řízení „možné dědice“, což však není v souladu s právem. A. p. ž. p. (účastník řízení) v rámci písemného vyjádření namítl, že dědická věc není doposud vyřízena a nelze proto jednat s „nevlastníky“ sousední nemovitosti jako s účastníky řízení. Stavební úřad proto měl vyčkat rozhodnutí soudu o dědictví; rovněž zde nebyly podmínky pro to, aby si stavební úřad učinil vlastní názor o tom, kdo bude dědicem, protože šlo o předběžnou otázku občanskoprávního charakteru, kterou řešil v době územního řízení jiný orgán.

10) Při druhém ústním jednání konaném dne 1. 3. 2001 došlo zástupcem Městské části Praha 4 k předložení a následnému stažení studie zástavby v území, upravující propojení okolních ulic a otázku urbanistické koncepce, přičemž účastníci řízení mohli vidět pouze titulní list materiálu. Protože nebylo sděleno, z jakého důvodu se účastníci nemohou s tímto dokladem seznámit, byl tento postup protiprávní, protože nebyl ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. sdělen zákonný důvod odepření. Propojení okolních ulic a otázka urbanistické koncepce přitom spadá do širších vztahů v území, potřeb a dopadů navrhovaného zásahu do území a šlo proto o součást předmětu územního řízení. Účastníci tak byli zkráceni na právu seznámit se celým podkladem rozhodnutí a i tento doklad měl být zahrnut do správního spisu. Došlo tím k porušení § 37 odst. 2 stavebního zákona (nedostatečným projednáním širších souvislostí zásahu v území), ale i § 3 odst. 2 a § 33 odst. 2 správního řádu.

11) Žalobkyně konečně tvrdí, že stavební úřad bez vysvětlení nebo doložení změny sídla doručoval stavebníkovi (navrhovateli) nejprve na adresu „N. Z. 7, P. 4“ (písemnosti z 10. 1. 2001, z 8. 2. 2001); další písemnosti (rozhodnutí stavebního úřadu z 9. 4. 2001, rozhodnutí žalovaného) však byly zaslány na adresu „V J. 520, P.“, což mělo za následek nejistotu účastníků řízení, neboť různé sídlo mohlo evokovat, že jde o dva různé subjekty, byť třeba personálně propojené. Výše uvedené však stavební úřad neobjasnil a žalovaný nepřezkoumal. Předmětné rozhodnutí a jemu předcházející řízení proto nebylo přezkoumáno v plném rozsahu v souladu s § 59 odst. 1 správního řádu.

Jako vady rozhodnutí žalovaného (správního orgánu II. stupně) pak žalobkyně namítá zejména následující skutečnosti:

I. Rozhodnutí stavebního úřadu nebylo přezkoumáno v souladu s § 59 odst. 1 správního řádu, tedy v plném rozsahu, protože např. tvrzení o nedoručení oznámení o opakování ústního jednání žalovaný nepřezkoumal.

II. Došlo k účelové dezinterpretaci zásady koncentrace řízení. Není totiž pravdou, že koncentrace řízení zahrnuje jak prvostupňové, tak i odvolací řízení. Zásada koncentrace neplatí pro uvádění odvolacích důvodů, když vydáním rozhodnutí vzniká nová právní situace a odvolatelé na ni musí také nově reagovat. V daném případě obdobné připomínky a námitky jako byly odvolací důvody účastníků řízení H. podali i jiní účastníci, a to včas v rámci řízení u správního orgánu I. stupně. Tyto námitky však nebyly přesvědčivě vyvráceny.

III. Stavebník podal vyjádření k podaným odvoláním až po lhůtě a žalovaný z něj vycházel. O tomto vyjádření se však účastníci řízení nedozvěděli a nemohli se k němu tudíž vyjádřit. Tím byli zkráceni v rámci odvolacího řízení na právu seznámit se s úplným podkladem rozhodnutí ve smyslu § 3 odst. 2 a § 33 odst. 2 správního řádu.

Žalobkyně na základě všech výše uvedených námitek navrhuje, aby rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu byla zrušena.

Žalovaný ve svém vyjádření především uvádí, že žalobkyně nebyla zahrnuta mezi účastníky stavebního řízení, protože umístění stavby bytového domu nijak přímo nenaruší užívání, vlastnická ani jiná práva Ř. církve P. a. ke kostelu s. M. A. v P. a tento zásah žalobkyně nijak blíže nezdůvodňuje. Navrhovaná stavba totiž není situována na hranici pozemku kostela, který leží přes komunikaci. K obsahu stanoviska MHMP žalovaný uvedl, že tento orgán je správním orgánem příslušným vyjádřit se z hlediska zájmu památkové péče (i) ke stavbám v ochranném pásmu NKP (národní kulturní památky), k čemuž doplnil, že rozhodnutí o umístění stavby není v rozporu s označenou vyhláškou NVP, která navíc žádné podmínky ochrany a omezení pro umísťování a povolování staveb z hlediska památkové péče nestanoví. Pokud se jedná o zásah do kulturní památky areálu kostela S. M. A., do samotné památky stavba (situovaná do proluky na protější straně ulice) nezasahuje a ochranné pásmo není stanoveno.

K jednotlivým žalobním bodům uvedl žalovaný následující.

Ustanovení § 3 odst. 1 vyhlášky č. 132/1998 Sb. neuvádí, že by náležitosti návrhu nemohly být předloženy na různých listech a rozhodující je proto, zda spis obsahuje všechny podklady, ze kterých je možné věc posoudit. Pokud by stavební úřad přerušoval řízení a vyzýval navrhovatele, aby všechny náležitosti sepisoval na jeden list, odporoval by takovýto postup zásadě hospodárnosti a rychlosti řízení.

Při ústním jednání dne 1. 3. 2001 byla k dispozici projektová dokumentace, v níž již byla zpracována připomínka Úřadu městské části Praha 4, a to nerealizování přeložky kanalizace na parc. č. 94.

Rozhodující pro umístění stavby je podle žalovaného text výroku rozhodnutí, kde je uvedena výška hřebene střechy 218,5 m. n. m. Výkres č. 10 (řez), v němž je vyznačena jiná hodnota výšky hřebene střechy, pak podle žalovaného není stavebním úřadem ani ověřen. Přítomní účastníci řízení měli možnost se seznámit se všemi podklady při ústním jednání dne 1. 3. 2001. Tvrzení, že stavební úřad s návrhem neoprávněně disponoval, je účelové, takovým postupem by byla porušena především práva navrhovatele, který však, jak je patrné z jeho stanovisek k podaným odvoláním, tento názor nesdílí.

K absenci rozhodnutí dle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, žalovaný uvedl, že pokud odborný orgán ochrany přírody a krajiny (OŽP MHMP) nepovažoval za nutné rozhodovat podle citovaného ustanovení, vychází zřejmě z toho, že nejsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí; stavební úřad pak vycházel z jeho souhlasu.

Žalovaný uvedl, že citovaná vyhláška koeficient zeleně nestanoví. Nestanoví ho ani výkres č. 26, který určuje pro některé funkční plochy kód míry využití území, koeficient podlažních ploch a koeficient zeleně. Žalovaný dále uvedl, že není stanoven kód

míry využití území, a tudíž ani kód využití zeleně a doplnil, že plocha, na kterou se stavba umísťuje, je určena pro funkční využití čistě obytné, s nímž je navržená funkce v souladu.

Podle žalovaného je dokumentace předložená k řízení o umístění stavby výsledkem předchozích jednání navrhovatele s dotčenými orgány státní správy, k čemuž doplnil, že zahájení územního řízení se oznamuje nejen účastníkům řízení, ale i dotčeným orgánům státní správy, aby se mohli přesvědčit, že výsledný návrh odpovídá jejich požadavkům. Žalovaný dále uvedl, že OPP MHMP byl o zahájení řízení vyrozuměn.

K námitce ohledně smrti jednoho z účastníků správního řízení a přibrání do řízení „možných dědiců“ žalovaný odkázal na ustanovení § 460 občanského zákoníku a uvedl, že jako účastníci byli do řízení zahrnuti všichni v úvahu přicházející dědici. Neexistovala tedy předběžná otázka, pro kterou by bylo nutné řízení přerušovat podle § 29 odst. 1 správního úřadu, protože výsledek řízení není na vypořádání dědictví závislý.

Žalovaný konečně uvedl, že propojení okolních ulic (P. V. a V. s.) nebylo předmětem řízení o umístění stavby a materiál obsahující návrh zástavby v území předložený na druhém jednání zástupcem Městské části Praha 4 nebyl podkladem pro vydání rozhodnutí o umístění stavby, jak je patrné ze strany 4 a 5 odůvodnění územního rozhodnutí.

Žalovaný závěrem konstatoval, že v odvolacím řízení bylo přezkoumáno napadené rozhodnutí včetně podkladů pro jeho vydání a tudíž v celém rozsahu a že postupoval vůči účastníkům řízení nestranně. Proto navrhuje žalobu zamítnout.

Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla dle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Rozsudkem ze dne 15. 7. 2004, č. j. 5 A 2/2002 - 34, Nejvyšší správní soud zamítl žalobu žalobkyně jako nedůvodnou, když především konstatoval, že v projednávané věci je klíčovou otázkou samotné postavení žalobkyně v předmětném správním řízení, jelikož správní orgány ji za účastníka řízení nepovažovaly, a dospěl k závěru, že v tomto konkrétním řízení vlastnická ani jiná práva žalobkyně rozhodnutím o umístění stavby dotčena nebyla a že se proto správní orgány nedopustily nezákonnosti, když se žalobkyně nejednaly jako s účastníkem řízení. Proto Nejvyšší správní soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Ústavní soud ČR nálezem ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04, citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu zrušil, když především uvedl, že nálezem sp. zn. Pl. ÚS 19/99 sice dal najevo nezbytnost individuálních přístupů v jednotlivých konkrétních věcech, to však při posuzování otázky „až kam“ a do jaké šíře či vzdálenosti mohou tzv. sousední pozemky, pokud nebude platit podmínka společné hranice, sahát. Ústavní soud však rozhodně nemínil vyloučit z okruhu účastníků správního řízení „mezujícího souseda“, možné dotčení jeho práv předpokládal a naznačil nutnost extenzivního výkladu příslušných norem otázku účastenství upravujících.

Nejvyšší správní soud, respektujíc dle čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR závaznost rozhodnutí Ústavního soudu, proto napadené rozhodnutí žalovaného s odkazem na shora uvedený právní

názor Ústavního soudu zrušil, neboť v projednávané věci správní orgány v územním řízení skutečně se žalobkyní jako s účastníkem řízení v rozporu s tímto právním názorem nejednaly.

Meritorním posouzením jednotlivých žalobních námitek se Nejvyšší správní soud v daném případě (stejně jako Ústavní soud ČR) za dané procesní situace již zabývat nemůže, jelikož zrušením napadeného rozhodnutí žalovaného a také správního orgánu I. stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.) se teprve otevírá procesní prostor pro argumentaci žalobkyně, s níž teprve po tomto rozhodnutí bude jednáno jako s účastníkem územního řízení.

Proto Nejvyšší správní soud zrušil shora označené rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj i jemu předcházející rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy pro nezákonnost (§ 78 odst. 1, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní), a vrátil věc k dalšímu řízení, v němž budou uvedené správní orgány vázány shora vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když soud postupoval podle ustanovení § 11 vyhlášky č. 484/2000 Sb. a podle advokátního tarifu (§ 13 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a zjistil u žalobkyně následující náklady řízení: 1000 Kč na soudním poplatku, 3500 Kč sazba odměny právního zástupce a 2 x 75 Kč paušální náhrada. K uhrazení částky 4650 Kč byla stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. května 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu